CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

No. 42

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

CHIPUL DE LA FEREASTRĂ

Nr. 42

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nici o lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Chipul de la fereastră

Capitolul 1

Praful cu miros

Bill Gazon se plimba, furios prin camera-i mică dela hotel.

Ştia că Japonezii cari răpiseră pe sora sa Thea şi pe prietena ei, Ivanovna Barrow; se aflau aci, în Toledo. Dar nu le putuse descoperi cuibul.

- Rămânem în noaptea asta acasă, Sam ! zise el devotatului său prieten negru. N’are niciun rost căutatul ăsta fără niciun rezultat ; ne iroseşte doar puterile. Comand să ne servească aci masa şi vom discuta în amănunţime totul.

Negrul aprobă. Cunoştea toate grijile prietenului său alb, la care ţinea cu o credinţă de câine.

Chelnerul aduse în curând cele dorite. Bill Gazon nu-l văzuse încă niciodată la hotel, dar la urma urmei ce-i păsa lui de personalul gazdei?

Omul puse în tâcere cina pe masă şi înteţi focul din

sobă. Fusese o zi noroasă, rece, şi noaptea părea că va fi şi mai friguroasă. Anotimpul iernii în Spania.

După ce chelnerul alimentă focul, întrebă pe pasageri dacă mai doresc ceva şi Bill Gazon ne mai având nimic ce cere, ieşi, salutând.

Cum terminară cei doi cina, deteră vasele la o parte şi Bill Gazon îşi aprinse o ţigară. Se uită, un răstimp, după rotocoalele de fum, apoi întrerupse tăcerea, zicând prietenului său:

— Nu-i deajuns curajul nostru. Trebue şi recurgem la aceleaşi mijloace de cari se servesc duşmanii noştri. Vicleşug pentru vicleşug! N-ai tu vreo idee ce am putea face?

Negrul îşi răsucea ţigara îndopată cu tutun. Părând să cugete.

- Hm, – zise el modest. Tu eşti capul şi eu mâna.

- Perfect, Sam! Ne trebue însă acum două capete. Încordează-ţi, deci, şi al tău puţin, te rog !

Sam nu răspunse. Continua să-şi răsucească ţigara, aşa că tutunul se risipi. Îşi mişcă buzele, ca şi cum ar fi voit să facă o propunere şi, totuşi, nu spuse nimic. În acelaşi timp însă, făcu cu coada ochiului spre fereastră, dar fără a întoarce capul.

Bill Gazon, se uită şi el într'acolo, aşa ca din întâmplare, şi se speria? Cineva privea în odaie, cătând ţintă la cei doi prieteni.

Fratele Theei nu putu distinge obrazul, care era lipit de geam, el văzu doar ochii scânteietori, a căror privire o simţea pe trup.

El ştia să se stăpânească. Se sili să zâmbească şi vorbi calm şi încet către prietenul său:

- Stai liniştit. Vreau să-l văd mai de aproape.

Şi sări la fereastră. Chipul dispăru pe dată, Bill Gazon deschise geamul şi scoase capul. Nu văzu pe nimeni în întunericul îngroşat şi de ceaţă rece.

Nu stete mult pe gânduri, ci se caţără afară. Odaia sa era în etajul dinţâiu, aşa că nu-i era greu unui bărbat să se caţere în sus, de pe stradă.

Tânărul voia să parcurgă acelaşi drum, însă invers, spre a ajunge pe spion.

Se dăduse jos o mică bucată, când nu mai găsi nicio proptea. Îşi aminti că văzuse, peste zi, pe de lături, un cârlig în zid.

Întinse mâna, spre a-l dibui, când atinse o mână străină, care, de asemenea, se agăţase de cârlig. În acelaşi moment se auzi o exclamare de groază şi Bill Gazon observă un om, pe care, până acum, nu-l văzuse şi care sta lipit, ca şi el, de zid.

Străinul acela părea să-şi fi pierdut echilibrul, din cauza spaimei, căci atârna numai de cârlig. Acesta se rupse şi omul căzu în stradă. Fu însă repede pe picioare şi se depărtă, şchiopătând. După trei paşi, dispăru în întuneric.

Lui Bill Gazon nu-i rămase decât să se înapoieze. Nu se arătă bine în odaie şi-l izbi un miros de fum de lumânare. Probabil că se înşela şi mirosul provenea numai dela lemnele umede ce trozneau în sobă.

Negrul dormea cu capul pe masă.

— Ei, Sam., eşti aşa de obosit de ai adormit de acum?

ÎI bătu pe umăr. În acelaşi timp, simţi că respiraţia îi se îngreuiază şi o oboseală ciudată îI cuprinse. Îi rezistă însă, dându-şi numaidecât seamă de pericol.

Fără sa stea mult pe gânduri, luă pe Negru de subţiori, îl târî la fereastră şi-i ţinu capul afară. În timpul acesta, văzu pe trotuarul celălalt două fulgerături scurte şi un glonte după altul îi şuerară pe după cap. înfigându-se în tavan.

O bucată de molos căzu la pământ.

— Drace!

Şi, înlănţuind, cu amândouă mâinile, pe Negru, îl trase repede jos, pe duşumea. Nici cu o secundă prea de vreme, căci un al treilea glonte sbură în tavan.

La toate trele împuşcăturile, nu se auzise nicio detunătură; aşa dar, necunoscutul ţintaş se servise de un pistol prevăzut cu un dispozitiv Maxim, care are darul să înăbuşe sgomotul.

Tânărul se luptă din nou împotriva gazului perfid, ce amenința să-l ameţească. Nu-i era îngăduit să mai stea aci, de nu voia să’mpărtăşească soarta lui Sam.

La fereastră însă nu se putea arăta, căci se putea ca atentatorul să-l nimerească.

— Ei, Sam, eşti aşa de obosit de ai adormit de acum? (Vezi pagina 8).

După o scurtă gândire, se târî spre uşă şi o deschise. Se produse, astfel, un curent, care izgoni gazul.

Negrul îşi veni, în sfârşit, în fire, după ce Bill Gazon îi aduse o batistă muiată în apă. ÎI rezemă de pat şi merse la sobă, unde zări pe tinicheaua din faţa ei sclipind un praf galben, ÎI strânse şi-l aruncă în foc.

Pericolul era înlăturat.

Se strecură spre fereastră, punându-şi pălăria pe cercevea. Niciun glonte însă nu mai veni.

— Dar ce s'a întâmplat? — întrebă Negrul, mirat şi ridicându-se încet.

— O nimica toată. Un mic avertisment din partea duşmanilor noştri. Şi că erau ei, reiese din faptul că ticălosul a tras cu un pistol Maxim. Cine să aibă în Toledo asemenea armă scumpă, afară de ei?

Şi cine o fi cel de a tras?

De sigur, acela al cărui chip îl văzuse la fereastră şi care pieri apoi în beznă. Praful acela suspect trebue să-l fi adus însă numai chelnerul. Abia acum îmi aduc aminte că a meşterit prea mult la sobă. Mă conving eu însă imediat ce soiu de om e şi dela cine a primit poruncă. Poate aflăm dela el ceva ce ne poate fi de folos. Stai tu în odaie şi fii atent la tot! Mă duc jos.

Relată întreaga întâmplare hotelierului, care-l privi nedumerit, negăsind nicio explicaţiune.

— Era un chelner străin, zici d-ta? Cu neputinfă! Eu n'am decât unul şi-l chem imediat.

Chelnerul veni şi Bill Gazon constată că nu e acela care l-a servit.

— Fernando, tu ai dus mâncarea în odaia dumnealor? — întrebă hotelierul.

— Nu, senior. Eram gata să le-o duc, când tocmai mă chemă alt client şi pusei tava pe bufet. Când mă înapoiai, nu mai era. Am crezul că a dus-o slujnica şinu m'am mai interesat.. Dar ce, e ceva?

— Hm, nimic ! Mulţumesc ! M'am lămurit.

Şi Bill Gazon îi lăsă pe amândoi uluiţi şi se urcă în odaia sa, unde-l aştepta Negrul.

— Ei? — zise Sam, tremurând de încordare.

— E aşa cum am presupus.. Japonezii au aflat unde

stăm şi-şi dau, acum, toată osteneala ca să ne procure mereu noi surprize. Când să ne aducă chelnerul de mâncare, au aranjat aşa fel ca să fie chemat în altă parte şi unul tocmit de ei a venit în locul lui. Tot el aduse şi praful acela mirositor. Dihania dela fereastră a aşteptat e- fectul, ca la urmă, să ne expedieze în lumea celor drepţi. Cu siguranţă că avea de gând, după aia, să potrivească lucrurile astfel ca să fim trecuţi în raportul poliţiei ca sinucigaşi. Din păcate, n'a avut răbdare să aştepte puţin.

— Şi, acum, ce facem? — întrebă Sam.

— De, tocmai asta mă gândesc şi eu !

Şi, aprinzându-şi o ţigară, Bill Gazon închise ochii, chibzuindu-se cu el însuşi.

CAPITOLUL 2
O scrisoare

Hotelul Eldorado e cel mai mare şi mai elegant din Toledo. În orele de dimineaţă, când cei mai mulţi vizitatori cutreerau oraşul şi holul era gol, portarul, cel atât de ceremonios, se tot canonea cu un pasager nou.

El susţinea că stăpâneşte toate limbile universale. Pasagerul, un „globe-trotter" dintr'aceia pe cari numai insulele britanice îl pot produce, susţinea acelaşi lucru. De aceea, una vorbeau şi başca se'nţelegeau.

În timp ce portarul se silea, cu răbdarea unei guvernante, să priceapă spaniola „globe-trotter"ului, doi tipi se furişară prin hol pe scară şi apoi sus. La primul etaj, se opriră şi traseră cu urechea, după care se'ndreptară, în vârful picioarelor, spre aripa stângă, unde se afla cel mai mare şir de camere.

Aci, ascultară la fiece uşă, uitându-se înăuntru, în câte-o cameră sau alta. În cele din urmă, auziră, după una din uşi nişte voci.

— Să mă ia dracu', Sam! Aleserăm o oră nepotrivită.

Fetele nu sunt acasă, precum nici şeful Japonezilor, baronul de Nagatsy. Probabil că le plimbă prin împrejurimi. În camera asta sunt numai oamenii săi de încredere. Cum o învârtim? Mergem în camera de alături şi aşteptăm acolo până se înapoiază sora mea Thea şi prietena ei, Rusoaica Ivanovna. Nu-ţi pierde însă cumpătul, orice s'ar întâmpla! E o acţiune periculoasă aceea pe care o întreprindem acum. Fii dar atent!

Negrul clătină capul, dâudu-i doar de înjeles, printr'un semn, că el nu va fi cu nimic vinovat dacă se va întâmpla altfel de cum şi-a închipuit prietenul său alb.

Acesta apăsă, cu băgare de seama, clanţa camerei vecine şi, urmat de Sam, se strecură înăuntru. Încăperea aceasta avea o uşă de comunicaţie cu aceea în care se aflau Japonezii.

Se uitară de jur împrejur după care păşiră mai departe. Covorul cel gros le înăbuşea paşii.

Bill Gazon şezu pe un scaun, altfel ca să aibă permanent sub ochi uşile. Auzea vocile duşmanilor săi, dar nu pricepea nimic ce vorbeau.

Sam se'nvârtea uşurel prin cameră, ca să îndrepte ceea ce uitase, de sigur, prietenul său alb şi anume s'o cerceteze. În cele din urmă se opri după scaunul lui Bill Gazon.

Acesta îi arătă revolverul, în semn ca şi el să şi-l pregătească pe al său. Negrul îndeplini imediat îndemnul.

În clipa aceasta, se deschise uşa şi patru Japonezi intrară. Se opriră surprinşi în prag, cătând muţi la cei doi năvălitori.

— De sigur, domnilor, că nu v'aţi aşteptat Ia vizita noastră, – zise Bill Gazon liniştit, dar cu o uşoară ironie. Ţineam să vă mulţumim personal pentru surprizele ce ni le-aţi făcut azi noapte. Staţi locului, nu vă mişcaţi! Sus mâinile! — strigă Bill Gazon, văzând că Asiaticii dau să se apropie.

Ei îi ascultară ordinul, cu atât mai repede cu cât cei doi prieteni înlăturaseră piedica dela arme şi-i ocheau.

— Băgaţi de seamă, domnilor! — continuă Bill Gazon.

Astăzi, vă spun drept, nu sunt dispus de glume. Deşi nu vă imit, tocmind asasini, sunt, totuşi, gata să vă expediez, fără multă vorbă, în infern, dacă nu ascultaţi de poruncile mele. Feriţi-vă !

Japonezii îi priveau muţi şi plini de ură. Îşi dădeau seamă că, de astădată, Bill Gazon îşi lua ameninţarea în serios şi nu îndrăzneau să se opuie.

În cele din urmă unul dintr'înşii tuşi şi zise:

— Baronul de Nagatsy şi domnişoarele nici nu sunt acasă.

Şi, împreună cu celălalt, se uitară cu încordare la tânăr ca să vadă efectul acestei ştiri. El însă zâmbi.

— O ştiu de mult, dar fiindcă se apropie ora de masă, vor trebui să se'ntoarcă din moment în moment. ÎI aşteptăm şi de sigur că o să-i facă plăcere vizita mea.

Japonezii erau uimiţi. Duşmanul lor alb părea, de rândul acesta, să fie bine informat asupra tuturor amănuntelor, căci, altfel, cum ar fi putut să-i găsească şi să ştie că şeful lor ieşise cu fetele?

ÎI urau cu atât mai mult eu cât prezinta, pentru ei, pericol mai mare. Nu se'ncumetau însă la niciun atac, deocamdată cel puţin, fiind ţinuţi la distanţă de armele îndreptate asupra lor.

Unul dintre Japonezi strănuta mereu şi sâcâiala aceasta începu să-i devie un chin, trebuind să ţie mereu braţele sus.

— De sigur că ai răcit aseară, straşnic, când pândeai la hotelul meu? — întrebă Bill Gazon, batjocoritor,

— Probabil, – răspunse Japonezul, calm. Îmi dai voe să mă servesc de batistă?

— Dar numai de batistă!

— Fireşte!

Japonezul se sluji numai de mâna stângă, pe când pe cea dreaptă continua s'o ţie sus. Bill Gazon îi urmărea fiece mişcare, cu arma ţintită asupra lui.

Deodată, Asiaticul scăpă batista şi, până tânărul să-i permită, se aplecă după ea. În clipa însă în care o ridică, trase cu toată puterea de covor, astfel că scaunul lui Bil

Gazon se răsturnă şi, împreună cu el, toţi cari se aflau pe covor.

Glontele lui Bill Gazon îşi greşi ţinta. Japonezul care fusese ochit dispăruse din casă.

Ceilalţi trei Japonezi se sculară şi ridicară din nou mâinile.

Tânărul îşi păstră calmul şi reţinu pe prietenul său negru, care voise să alerge după fugar. Silindu-se să imprime vocii sale un accent ferm, zise Asiaticilor:

— Nu pot tăgădui, e om isteţ. Felicitările mele!

Sarcasmul de pe chipurile lor pieri. Calmul acesta neclintit al duşmanului lor alb le impunea. Mintea lui trasă lucra febril.

Planu-i se spulberase, din cauza stratagemei duşmanului. Fugarul va înştiinţa pe şef, care va putea lua măsuri de apărare.

Oricât îi era de greu, Bill Gazon trebuia să se retragă, ca să nu piardă totul.

— Staji liniştiţi! — le porunci Japonezilor. Altfel, repar ce am întârziat până acum şi vă culc grămadă!

Asiaticii făcură un gest afirmativ. Bill Gazon se sculă şi merse, cu prietenul său negru, deandaratelea, spre uşă, unde se opri şi zise:

— Salutaţi din parte-mi pe baronul de Nagatsy! Sper ca data viitoare să fiu mai precaut.

Cum ieşi, incuiă uşa pe dinafară, făcând acelaşi lucru şi Ia camera de alături, ca duşmanii să nu-l poată urmări imediat.

— Drace! — bombănii Negrul. Ce tâmpenie! Dacă nu şedeai pe scaun şi nu te răstumai, cine ştie cum s’ar fi terminat afacerea!

— Da, dar lupta va fi, de-aciun, şi mai indârzită. Până astăzi, duşmanii noştri n’au crezut niciodată că vom năvăli în locuinţa lor. De-acum înainte însă, vor umbla mai prudenţi, încercând toate mijloacele ca să se cotorosească odată de noi. Urmează partea cea grea.

— Dar cum de aflaşi că Japonezii locuiesc aci ? — întrebă Negrul, curios.

— Foarte simplu, – îI lămuri prietenul, am dat chelnerului dela hotelul nostru zece peseta rugându-l să se intereseze de Japonezi pe le colegii săi. Azi dimineaţă îmi aduse ştirea ce-mi trebuia. Venirăm însă prea de vreme.

Portarul făcu nişte ochi mari când îi văzu coborând, deoarece nu-i văzuse când se suiseră. Nu îndrăzni însă să-i întrebe nimic, căci tânărul călca cu atâta siguranţă de sine, că se înclină în faţa lui, scoţându -ţi şapca.

Pe stradă, Bill Gazon îşi roti ochii în toate părţile, dar nu se vedea picior de duşman. Curagioasa-i acţiune n'avusese niciun succes. Japonezul care fugise înştiinţase pe baronul, de Nagatsy şi acesta, de sigur, nu se va înapoia aşa de curând cu cele două fete.

Dar nu numai aceasta agita pe Bill Gazon. Intervenţia-i pripită va da motiv adversarilor săi să purceadă împotriva lui. Nu se temea de acest atac, ba-l aştepta chiar, dar Asiaticii vor recurge, de-acum, la toate mijloacele ca să se sustragă urmăririlor lui.

Cu aceasta, îi devenea din ce în ce mai greu să-şi atingă scopul, care era acela de a scăpa pe sora sa.

Afară de aceasta, banii erau pe sfârşite şi, dacă nu obţinea cât de curând un succes, apoi avea să fie silit să-şi facă rost de o slujbă, cea ce era, întotdeauna o afacere plictisitoare.

În rezumat, lupta pentru eliberarea Theei era tot mai lipsită de perspective.

Deodată, Negrul îl smuci aşa de tare de braţ, că erau amândoi cât pe-aci să cadă. Bill Gazon ridică ochii, speriat.

O maşină venea în goană şi, pierzând direcţia, nimeri tocmai în grilajul unei grădini. Dacă Negrul un l-ar fi smuls la o parte în ultimul moment, ar fi zăcut acum strivit, sub rotile vehiculului.

Acesta rupse o parte din grilaj, până a nu fi putut stopa şoferul.

Cât ai bate din palme, se adunară sute de curioşi.

Uitându-se înapoi, de nu zăreşte vreun duşman, Bill Gazon observă pe cineva rupând-o la fugă. În sfârşit, veni şi un sergent, cu oarecare întârziere, ca pretutindeni.

Reprezentantul legii smuci pe conducător jos. Era beat mort şi, de aci, de sigur, accidentul.

Bill Gazon il privi atent şi surprinse, la el, o privire, care-i dete de gândit.

Sergentul duse pe beţiv la circumscripţie, Însoţit de o ceată de copii sburdalnici şi nişte gură-cască. Şoferul se clătina într'o parte şi 'ntr'alta şi-ar fi căzut pe stradă dacă sergentul nu-l ţinea de braţ.

Bill Gazon se-uită după cortegiu un răstimp, apoi de jur împrejurul său şi o luă apoi înainte, urmat de Sam. Într'o stradă laterală, se opri deodată şi zise acestuia:

— Ascultă ici, Sam: omul e tot aşa de beat ca şi noi. N'a fost un accident, ci tentativă de asasinat, premeditată.

— Tentativă de asasinat? Ei cum asta?

Şi Sam îl privi mirat.

— De sigur, repet: tentativă de asasinat. Omul a fost plătit de Japonezi ca să treacă peste noi. Dacă tu nu mă trăgeai înapoi, reuşea. Se preface, acum, că e beat, ca să se aleagă cu o pedeapsă mai uşoară. Răsplata pe care a primit-o dela Japonezi e destul de mare ca să plătească amenda ce-l aşteaptă, dacă, bine înţeles, o va face şi nu va prefera să stea închis. Duşmanii noştri şi ştiu că încercarea lor a dat greş, omul care a rupt-o la fugă având sarcina să le comunice succesul sau contrariul. Viaţa ne e veşnic; în pericol.

Vorbind, Bill Gazon se tot uita cu coada ochiului la prietenul său negru.

Acesta nici că clintea din sprâncene, îşi arăta numai colţii şi-şi strângea pumnii, cu o tărie ce indica precis că ar vrea să strângă în ele pe cineva.

— Să'ntoarcem foaia! — bombăni el, aprins.

— Invaţă-mă tu cum!

— Ar fi trebuit la hotel să ciuruim cu gloanţe pe dihaniile alea galbene, – se grăbi să răspundă Negrul.

— Ca să ne scurteze de un cap, sub acuzare de crimă, şi să lăsăm fetele pradă babalâcului cela de Japonez? Nu, Sam! Trabue să procedăm mai cu dibăcie. Ei pun la cale câte-un „accident" şi, în cel mai rău caz, ispăşeşte unul din

prăpădiţii plătiţi de ei.

— Mă rog, tu eşti capul şi eu pumnul, — conchise Negrul.

— Ascultă, Sam! întâmplarea asta mi-a amintit de vehiculele Japonezilor. Ia să mergem la garajele hotelului lor şi să dăm pe acolo un ocol. Poate se iveşte vreun prilej favorabil pentru noi,

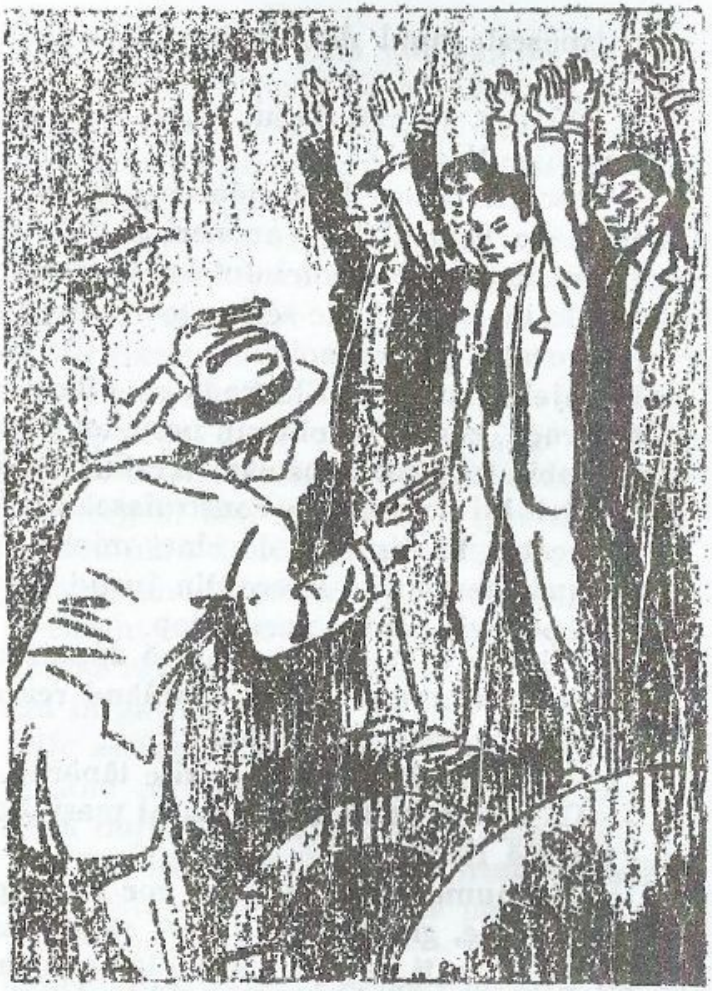

Ei îi ascultară ordinul, cu atât mai repede cu cât cei doi prieteni înlăturaseră piedica dela arme şi-i ochean. (Vezi pagina 15).

Garajele hotelului Eldorado se aflau în altă stradă, cum e de obiceiu peste tot unde automobilul s'a introdus cam târziu. Stăpânul hotelului pusese să le construiască într'o casă veche, la distanţă de cinci minute şi care, prin terenurile libere din juru-i, era foarte potrivit pentru acest scop.

Bill Gazon află dela portar că Japonezii îşi şi luaseră automobilele, umplând rezervoriile cu benzină proaspătă.

— Mi-am închipuit eu, – zise tânărul.

— Că bandă galbenă şi-a cărat maşinile? întrebă Negrul.

— Nu numai asta, ci şi că vor posta pe aci santinele, ghicind prea bine că ne vom interesa. Uite, îi vezi pe ăia doi indivizi cari stau lipiţi de pom? Sunt spionii lor.

Şi Bill Gazon arătă doi băieţoi cari se rezemaţi de un pom. Cum văzură că se vorbeşte despre ei, aceştia întoarseră capetele, ca plictisiţi, prefăcându-se că se uită în altă parte.

— Ia să stau eu niţeluş de vorbă cu ei! — zise Sam, frecându-şi mâinile şi dând să se îndrepte spre cei doi spioni.

Bill Gazon însă-l reţinu:

— De ce să-i baţi, mă? Nu face să-ţi răzbuni pe ei. Vor şi dânşii să câştige un ban, doi, ca să se sature şi ei odată cum trebue. Să mergem mai bine acasă, spre a alcătui un nou plan de războiu. Aşa însă, nu le venim de hac Japonezilor, cari sunt perfect în curent cu tot ce facem. Bănuesc chiar că o să ne răspundă la vizită. E vorba, deci, să fim în gardă.

De astădată. Negrul îl urmă indispus, întorcând mereu capul spre cei doi, cari se uitau după ei. Deodată, unul dispăru.

— Eh, n'o ştiam eu? — mormăi el, supărat. Iacăte că se duce să ne pârască.

— Negreşit, drăguţule — căută să-l îmbuneze Bill Gazon. E doar datoria lor ca să-şi înştiinţeze cât mai repede stăpânul.

N’apărură bine cei doi prieteni la hotelul lor şi Femando, unicul chelner, veni într’un suflet Ia Bill Gazon.

— Acum un ceas, au fost aci doi Japonezi cu două domnişoare albe, – sporovăi el, agitat.

Bill Gazon rămase surprins. Nu crezuse pe Japonezi capabili de asemenea îndrăzneală: să vie cu fetele chiar la restaurantul hotelului său! Dacă s’ar fi înapoiat mai de vreme, probabil că…. Adică nu! Şi râse de însuşi gândul lui. Japonezii ar fi plecat mai de vreme sau poate că nici n’ar fi poposit aci, căci ştiau doar de fiece pas al său.

Strânse semnificativ mâna chelnerului, care, zâmbind, o duse repede în buzunar.

— Ce mai ai a-mi spune? — cercetă Bill Gazon.

— Nu tocmai mult, – răspunse Femando cu modestie. Dumnealor s’au întreţinut cu vie animaţie. N’am putut pricepe însă nimic, căci nu puteam sta tot timpul pe lângă dânşii. Am văzut doar pe o domnişoară arătând o brăţară ruptă şi, atunci, au plecat cu toţii, mergând spre partea veche a oraşului.

— E foarte preţioasă informaţia aceasta, - îl lăudă Bill Gazon.

Şi, întorcându-se spre Negru, continuă:

— S’au dus la vechea noastră cunoştinţă: giuvaergiul. Mergem şi noi acolo?

— Nu ţi-au spus să ne dai complimente? întrebă Sam pe chelner.

— Nu! — răspunse acesta, mirat.

Bill Gazon râse.

Vasăzică, Japonezii mergeau la giuvaergiu, cu siguranţă ca să pue la cale cu acest meşter din Toledo un nou atentat împotriva celor doi prieteni.

Bill Gazon voia însă să-l previe.

— S’o luăm la picior, Sam! E drept că au o bună distanţă înaintea noastră, dar dacă păşim voinicеşte, se poate să-i găsim încă la giuvaergiu, ceea ce ar fi de mare preţ pentru noi.

— Crezi că găseşti acolo şi fetele? — întrebă Sam.

— Nu, – zise Bill Gazon categoric.

În sinea sa însă o spera, deşi trebuia să-şi mărturisească singur că era o imposibilitate, deoarece Japonezii puneau totul în mişcare ca să-l împiedice să se întâlnească cu Thea, căci de s'ar fi văzut, aceasta ar fi însemnat definitiva înfrângere a baronului de Nagatsy.

Ajunseră curând la casa giuvaergiului.

Nevăzând pe meşter la fereastră, Bili Gazon voi să intre. Uşa însă era încuiată, îşi lipi de ea urechea şi ascultă. Meşterul se întreţinea agitat cu cineva, în tindă. Trebue să fi fost un Japonez.

Nu putu prinde convorbirea. Auzi doar pe giuvaergiu spunând enervat:

— Nu mă bag, nu mă amestec, căci, de astâdată diavolul ăla blond n'o să mă cruţe.

Bill Gazon râse. De sigur că el era „diavolul ăla blond". Aşa dar, îi intrase meşterului frica în oase. Era foarte bine aceasta!

Chestia însă era dacă, împreună cu Japonezii, sunt şi fetele.

Şi, cum sta şi se gândea cum s'ar putea convinge, uşa se deschise şi doi Japonezi ieşiră furioşi. Cum văzură însă pe cei doi prieteni în faţa casei, săriră înapoi, încuiâud uşa.

Tânărul auzi dârdâiala şi vaiete giuvaiergiului. Oricât se opinti însă cu Negrul, în uşa aceasta nu cedă.

— Stai aici, Sam! Dau cu târcoale casei, să văd de nu pot pătrunde pe alta parte.

Şi Bill Gazon ocoli blocul întreg de case, dar pentru un străin e o adevărată imposibilitate să găsească, într'o casă dintr'un oraş vechiu, spaniol, o a doua intrare. Trebui deci, să se înapoieze, după o căutare zadarnică.

Negrul nu se depărtase de lângă uşă.

— N'au ieşit încă, – îl înştiinţa el.

În loc de răspuns, Bill Gazon dete din umeri.

În momentul acesta, cineva răsuci cheia în broască. Cei doi prieteni împinseră imediat uşa şi se văzură faţă'n faţă cu ghiva- iergiul care tremura ca varga.

— Unde-s Japonezii? — se răsti la el Bill Gazon.

Omul voi într'adevăr să tăgăduiască, dar observând ca

tânărul se joacă cu arma, mărturisi, scâncind:

— I-am scos prin dos. Mi-au oferit bani, dacă…

- Ştiu totul. Erau singuri, sau baronul de Nagatsy venise cu două domnişoare ? Spune!

— Baronul de Nagatsy n’a fost, ci numai doi oameni de încredere ai d-sale şi nu era nicio domnişoară cu ei, – răspunse meşterul.

— Aha! Bine, te cred. Dar te sfătuesc să nu mai faci cauză comună cu Japonezii. Voiu pune să ţi se supravegheze casa şi, dacă aflu ceva, apoi… înţelegi ce vreau şi spun! ameninţă Bill Gazon pe meşterul intimidat.

— Voiu asculta, – răspunse acesta repede.

— Aşa să şi faci.

Şi cei doi prieteni plecară. Japonezii scăpaseră încă în ultimul moment, iar în ce priveşte meşterul, nu era nimic de temut din partea lui: trăsese învăţătură din cele întâmplate.

— Tu ce părere ai, Sam? Să mai vizităm odată pe Japonezi la hotelul lor? Poate reuşim să-i luăm prin surprindere.

— Bine, să mergem! — aprobă Sam, iuţindu-şi paşii.

În holul hotelului, le ieşi înainte portarul care-i întrebă ce doresc.

— Aş dori să vorbesc cu baronul de Nagatsy, – zise Bill Gazon.

Omul salută şi făcu un gest de regret:

— Au plecat dumnealor acum o jumătate de oră. Dar dacă sunteţi d-voastră senior Gazon, am a vă preda o scrisoare.

— Dă-o încoa!

Portarul luă de pe policioară o scrisoare, pe care o remise tânărului. Până a n’o deschide. Acesta îl întrebă:

— Şi-au plecat cu adevărat toţi Japonezii?

— De sigur, senior, toţi! — răspunse portarul, în vocea căruia vibra oarecare părere de rău, aşa că Bill Gazon îl crezu.

Desfăcu scrisoarea abia în stradă şi o citi imediat prietenului său Sam:

Curajul dumitale ne inspiră stimă; totuşi, nu-ţi vei atinge niciodată scopul. Te avertizăm petniru ultima oară.

— Ce zici tu de asta, Sam?

— Ne avertizează şi spală putina, – râse Negrul.

De astădată, vor încerca să-şi puie ameninţarea în practică, – zise Bill Gazon serios, M'aş prinde că, la cel dintâi prilej, vor căuta să ne expedieze peşcheş lui Sfântu' Petre. E însă rău dac'au plecat toţi, căci nu le cunoaştem itinerariul.

- Crezi cumva – obiectă Negrul – că a rămas unul şi s'a mutat în altă parte, ca să ne inducă în eroare?

— Da.

Negrul păru să-şi amintească de ceva. Scoase din buzunar o armă de o formă ciudată şi o arătă prietenului său alb.

— Uite ce-am găsit eu azi dimineaţă în camera Japonezilor. Ce o fi asta?

Bill Gazon luă arma.

— E lui pistol sistem Maxim. Cu unul de ăsta a tras aseară Japonezul împotriva noastră. Poate să ne fie de mare folos. O păstrăm. Şi, acum, acasă!

Pe drum, intră într'un magazin de fierărie, lăsând pe Sam să aştepte afară. Când ieşi, nu spuse ce a cumpărat.

Sam nu-l iscodi, căci ştia că prietenul său alb n'avea de el secrete, aşa că-l va informa la timpul oportun.

— Spune-mi unde mi-ai dus surioara şi-ţi dau drumul! (Vezi pagina 37).

CAPITOLUL 3.

Port-vizitul miraculos

Cum ajunseră acasă şi Sam se duse în odaia sa, să se spele, Bill Gazon scoase din buzunar obiectul cumpărat şi se dădu unei activităţi harnice. Când Negrul intră la el, era gata cu totul şi se şi schimbase.

— Astă seară, mâncăm în odaia noastră. Nu mai recurg ei, Japonezii, pentru a doua oară la aceeaşi stratagemă cu praful mirositor. Eşti de acord?

— Negreşit, – acceptă Sam, calm, deşi ardea de curiozitate să afle ce proiectează prietenul său alb.

Fernando, chelnerul, le aduse porţiile în odaia lui Bill Gazon şi amândoi mâncată în tăcere. Tânărul tot nu comunică prietenului său negru ce avea de gând.

După masă, aduse un joc de dame, invitându-l la o partidă, întrucât Negrul nu ştia să joace şah. Şezură însă astfel ca Sam să fie cu spatele la fereastră, iar Bill s'o aibă în faţă.

Tocmai era Negrul să săîntrebe de rostul acestei dispoziţii, când observă pe Bill Gazon punând pe masă pistolul cela de formă ciudată. Îşi năbuşi, deci, întrebarea, socotind că a ghicit totul.

Nu prea se'mpăca el cu gândul că are fereastra la spate şi nu poale vedea pericolul eventual; se lăsă însă în voia prietenului său alb, care, de sigur, nu-l va lăsa expus primejdiei.

Se scurse un ceas, fără ca să se întâmple nimic. Niciodată încă Bill Gazon nu jucase aşa de prost ca astăzi, Poate fiindcă se uita mereu la fereastră şi Sam, în vremea asta, putea să corijeze jocul puţin în favoarea sa.

În cele din urmă, nu-şi mai putu înfrâna curiozitatea şi izbucni:

— Ia spune: ce ai plănuit?

- Absolut nimic, răspunse Bill Gazon, reprimându-şi un zâmbet. Vreau numai să mă conving dacă ştii să joci bine. Haide, joacă mai departe ! Mai avem timp mult şi poate câştig şi eu odată.

Şi, punând din nou piesele, Sam se necăji, în sinea sa, nu atât de prietenul său, cât pe el însuşi că-şi trădase curiozitatea. Trebuia să aştepte până Bill Gazon va vorbi dânsul singur.

Deodată, acesta mută piesele exact invers, ceea ce surprinse pe Negru, care tocmai voia să-l întrebe, când tânărul ridică arma şi ochi spre fereastră. Sam se trase repede înapoi.

Auzi un fâsâit şi, puţin după aceea, cineva de pe la fereastră scoase un ţipăt. Deşi era închisă, nu se auzi niciun zăngănit ca de ciob.

Bill Gazon sări în picioare şi zise:

— Fuga jos în stradă, Sam, şi caută depune mâna pe ticălos!

Sam execută îndată ordinul, fără să întrebe nimic, şi dete buzna pe scară în jos.

Bill Gazon, la rându-i, deschise fereastra, care era numai proptită, şi se avântă afară. De astădată, îi fu uşor să găsească piroanele, pe cari el singur le bătuse.

Nu puse bine piciorul în stradă şi văzu un om fugind. ÎI înhăţă însă repede.

Era un Japonez, care se agăţa din răsputeri.

Veni şi Sam şi-l înşfăcă. Bill Gazon voi să-l târască în casă, dar nu reuşi, nici cu ajutorul Negrului, să-l mute măcar eu un pas din locul unde era prins.

- Spune-mi unde mi-aţi dus surioara şi-ţi dau drumul!

Japonezul, de pe fruntea cărăiu picura sânge, nu dete niciun răspuns, ci-l tot lovea cu picioarele. În aceeaşi clipă, un automobil veni cu viteză mare şi trei matahale săriră din el, năpustindu-se asupra celor doi prieteni.

Bill Gazon se alese cu un ghiont, ce-l asvârli tocmai în zid, şi, până să se poată scula, indivizii iviţi aşa de subit pieriră cu automobilul. împreună eu Japonezul rănit.

Negrul zăcea la pământ, cu nasul însângerat, şi ocăra de zor.

Prietenul îi ajută să se ridice.

— Sforţările noastre iar au dat greş, deşi pregătisem cu minuţiozitate totul. Am tăiat din geam o bucată şi am

lipit gaura cu „glas-papier”, ca zângănitul sticlei să n’atragă atenţia nimănui, astfel ca să nu fim stingheriţi când om prinde pe Japonez,

— Vasăzică, ştiai că va veni iar? întrebă Sam.

— Ar fi prea mult dac’aş afirma aceasta, dar am bănuit-o. Am cumpărat la fierărie un diamant de tăiat geamuri şi nişte piroane. Apoi, le-am aşezat pe tine astfel ca să am mereu fereastra înaintea mea, fără ca aceasta să bată la ochi. Japonezul a fost rănit şi cu siguranţă că l-am fi biruit dacă n’ar fi apărut pe neaşteptate cei trei complici ai săi. S’a isprăvit, acum. Partida de aci şi nu ştiu unde au dus pe soră-mea.

Bill Gazon era descurajat. Negrul, în schimb râse şi, când fură iar în odaia lor, scoase la iveală un port-vizit străin.

- L-a pierdut Japonezul şi l-am găsit eu. Poate conţine ceva ce ne-ar putea da o indicaţiune încotro s’a îndreptat banda galbenă.

Tânărul îl privi scrutător, apoi examina port-vizitul găsit.

— Zici că Japonezul l-a pierdut? E adevărat asta?

— De ce adică n’ar fi ? Doar pierdurăm atâţia bani în lupta pentru salvarea surorii tale, – răspunse Sam cu figură inocentă.

Întoarse însă repede capul, ca să nu se vadă că s’a roşit.

Numărul 43 al romanului de aventuri

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BİLL GAZON

care va apare Duminica viitoare poartă titlul :

Misterul din Madrid

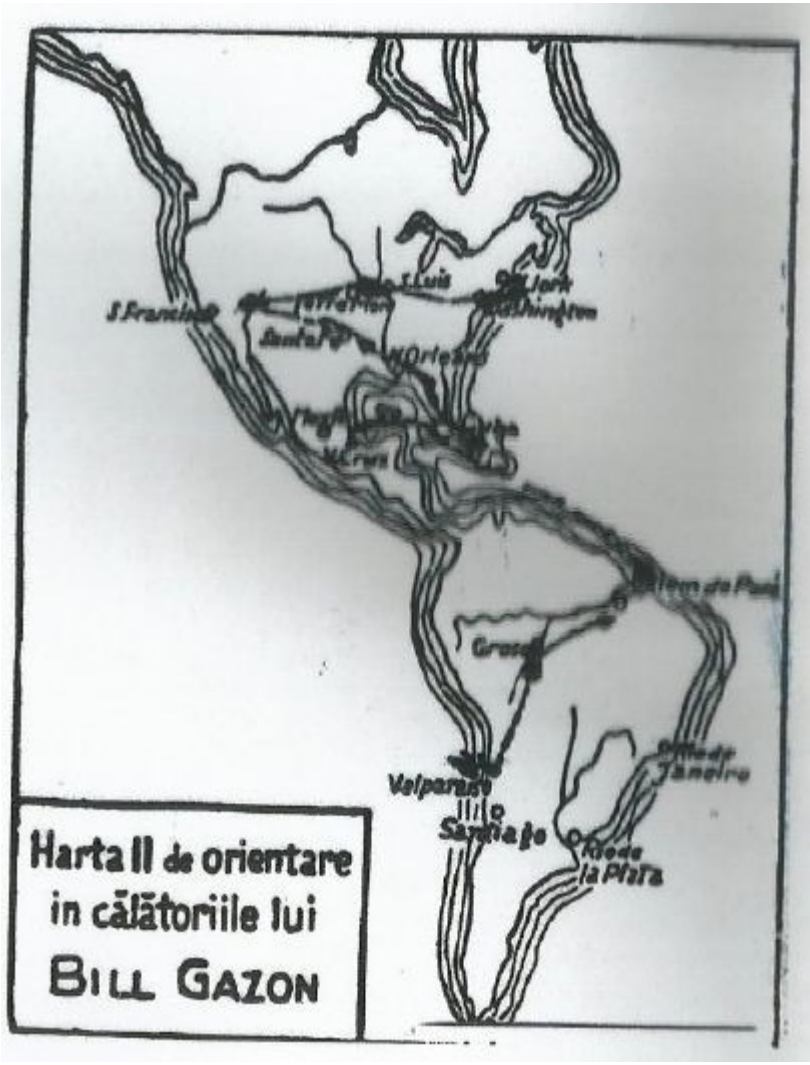
Harta II de orientare
in călătoriile lui
BILL GAZON
Valparaiso
Santiago
Rio de Janeiro
Rio de la Plata